

ETT QVINNOÖDE.

Berättelse af Sigurd.

(2) Forts. fr. föreg. nr.
Men den hittills nämnda intelligen-
gen och iakttagelseförmågan, uppväckt af den nya världen, som omgaf
honne, förstärktes af de växande
fysiska krafterna, klagade för
honne med en snabbhet, som vittnade
om att hennes förståndsgåfver
höjde sig öfver medelstämman, huru
olika med allt hvad hon hittills sett
lifvet var utanför hemmets nejer,
och — huru olika fester Gustafva
och hon själf voro alla andra här.
Faster märkte intet eller "satte sig
öfver" det med orubbade lugn. Men
Eva såg minnerna bakom fasters ryg,
hörde flötet öfver sina egna klä-
der, som så nya föreföllt henne
mycket fina, och lade märke till
arten af de leenden, som mötte dem
någon öfverallt.

Äfven ett och annat sårande ord
hade nått hennes öron. En ung flick-
a, som annars visade sig rätt vänlig
mot dem, hade hon hört sitta på
gungbrädan nedanför deras fönster
och säga till ett par uppraktande
herrar: "Ja, nog är 'faster Gustaf-
va' en drake, utan att lilla Eva just
behöfver vara någon skatt för det."
Och notarien Lindberg hade, utan
att observera att hon stod strax
intill, kallat henne "den fula skön-
heten i bombastklädningen".

Ack, hvar kunde de ej få vara i
fred! De glögo ju ej i vägen för
någon, de begärde ingenting, som
inte faster krigen betalte! Det
skulle varit Eva en stor tröst om
hon vetat huru förbittrade de unga
damer och deras afundlösa
söndrar ofta voro på hvarandra,
under det ingen enda egentligen
ville faster eller henne det ringaste
ont. Men de övraliga klänorna
mötte andra döls sig för hennes or-
farna blick under de artiga och spe-
förlindiga orden, under det den spe-
fulla förväningen öfver dem skär så
djupt och bittert i det unga, veka
hjärtat.

Huru hade hon inte känt det som
om hon skulle döta af bysvel då hon
första gången — naken stridde ut å
trappan till stora dambassängen och
såg det glada stemmet af flickor och
fruar i randiga, röda, vita och blå
smådräkter! Hon doppade sig raskt
ett par gånger, och så steg hon upp
för trappan med svigtande steg och
kände flickornas blickar bränna sig
i ryggen kanske mera svindande än
dessa i efter tidens smaka koketter
dräkter skulle känt manliga ögon.
— Nej, hvad säger du, barn! Ha
de kläder på sig! Själva vittnade
utbrast faster, när Eva gråtande
omtalade sin stora uppseende för henn-
som af någon anledning uppsju-
tit sitt eget bad till qvällen.

Men som faster var en styvt byg-
sam människa, kunde hon, när allt
kom om sig, just ej så särdeles
öglig denna yttring af världens
färd.
För en gångs skull beslöt faster att
böja sig.
Tankfullt synade hon underpi-
ngen i det medföra linneförklädet, på
det nogaste utfrågades Eva angående
"modet på de der vittskäddarna",
och så arbetades der till samt på
qvällen och tidigt följande morgon
efter Evs mycket svårnande och
förvirrade anvisningar.

Men så stodo och faster och Eva
följande förmiddag på bassängtrappan
i helvita skrudor och med släta
nattmössor, som voro knutna under
hakan med smala band.
— Ses, barnet mitt! sade faster
Gustafva med jublande ton och en
triumfators hällning, höv och ljus
som guvernören välnad i "Don
Juan", hvar på de, hand i hand,
kastade sig i vägen, under det ett
muntert frastande och en öfvervä-
gande glad stämning spred sig rundt
omkring dem.

Annars var faster omöglig.
"Doktorn" är ju så i dag en ofant-
ligt viktig person vid hvar kurort.
Då var han en liten Gud, förmer än
husfäderna, i sitt hem och kaptenen
i sin båt. Vid Badevik satt han
förest vid bordkändan, servades
först, reste sig då han slutet åta,
och förväntade att alla andra då
också stego upp.
Men redan vid första middagen
hade faster lyckats få en kaka efter
sitt älske och blif lugnt sittande, då
alla andra reste sig. En vänlig dam
vid hennes sida trodde att det
skedde af tankaridighet och hviska-
le:
— Doktorn har slutat.
Faster fällde knif och gaffel och
såg på henne med en blick full af
innerligt deltagande.
— Hvad säger fruntimret! Herre
Gud så sorgliga! Här kommer väl
genast en annan?
— Doktorn har slutat åta.
Då brop faster ändligen, och en
römt af blandat humor och lite
örargelse för öfver hennes kraftiga
fråg då hon svarade:
— Det var en otäck diet — Ja, ja,
ack för välmengden i alla fall, men
sär jag betalar min riksdaler om
läsen, så sätter jag allt vid bordet
så länge jag vill.
Eva, som tyckte att hennes krän-
ande vika sig af oro och förlagenhet
under alla blåkärna då de två en
amma stodo och "liste till maten",
bedade sig om lite öfver trodde
att Gud hörd, ifall man redan hem-
na på rummet bad honom välsign-

den. Faster strök saktas Evs vackra-
glansande hår och sade mildare än
vanligt:
— Jo, barn, säkert gör han det
men — jag tror icke han tycker om
att man skåms för honom i sällskap.
Eftersom du hade blida gjort
sin uppvaktning hos doktorn. Blek-
not", sade han kort, skref ut star-
kaste järnpiller och föreskref två
hvar dag. För doktorerna hade då
ännu inte hört alla föredrag för
de råfrågande om röda och vita
blodkroppar samt psykiska inflytan-
den på fysike

Omsorgsfullt ans och lös, god jord
ring roten återställer stund
anderrätt fort ett tyngande tråk,
hvars kärna ej ännu är ansträtt.
Hvillan, baten och de härliga bit-
färderna, under hvilka hvarloften
hade "ubbl kraft, värdade på ett
någon hundra värdade på snabbt och
glädjande sätt på Eva Bergs yttre
människa. Der göt sig liksom en
"utfyllig aning om kvinnoform
öfver de spåda lemmarna, hakan
föreföll ej mera så lång och for-
svadt smal, och med kindernas
svagt brändade rundning kom också
en friskare färg och större glans i de
vackra ögonen.

— Barn, ni förefyller mig nästan
som en fjärl, som håller på att ar-
bota sig ut ur puppan, sade gamla
kanslirådet Björk, som hade sitt
hufvud för sig och var vänligare
både mot "originalen" och "den
fula skönheten" än någon annan.
— Ja, kan man tänka sig, jag har
fått ligga ut hennes lif, blida två,
haltannat tum. Vänd dig, Eva, så
kanslirådet får se dig på ryggen.
Der syns efter sommen, snälla
kanslirådet, fast jag strukt och
gnott.
Med glad förväning laktog Eva
den lycka, vissa unga damer och
herrar kände i hvarandras sällskap,
och hvilken de i några fall så föga
löjde att den väsnades till och med
af hennes barnblick. Hon var inte
afundjuk, hon hade ingen tanke på
att den tid kunde komma då hon
själf erfode längtan efter något öf-
fent; hon såg det som om hon varit
fått åra. Och dessa unga par voro de,
som nästan voro välgångna mot
hennes; en gång fick hon till och med
följa ett af dem i en båt, vara borta
i flera timmar och åta obegränsade
ränder af bir ur två stora strutar.
Hon var just inte något besvärligt
"förklä e", lilla Eva.

Emellanåt dansades der i "stora
salongen", ett väldigt rum med lim-
färgade väggar och stora, synliga
burbjälkar i det låga taket. Fasters
tuffskruvan var inte af det ångsligt
kruplösa slaget, som ansåg dansen
"syndlig" i och för sig. Särskildt
vansen såg så treflig och föga "svår",
att att Eva aldrig kunde tro att det
der var något "konstigt", och när
en vänlig, äldre herre med en lätt
bågning lade armen om hennes lif, så
öljde Eva utan tvekan med hennes lif,
med samma kärna, som då hon för-
st gången berömmade försökte hoppa
från hörselred med i ladan.
Den snälle herrn dansade bara ett
unda hvarf, och när han stannade
anna intet enda annat par uppe å
tolfvet. Faster kom och tog henne
fastigt, men orovligt mjukt, för att
vara faster, vid handen och gick ut
med henne, öfver parken och upp på
deras rum, der hon sade:
— Bry dig inte om det, det gör
ingenting!
— Hvid är det, faster? Jag tyckte
det var rätt lestit.
— Ah, du kunde ju inte så riktigt
ust. Du spredte ut lite underligt
med benen, och inte för att det gick
i takt inte. Men inte hade du derför
behöft stanna af allihop och stå och
apa på dig!
Eva, som var röd och upplifvad,
blef helt blek af ångest. Det var
hennes "första båt", och i en af de
gamla perlmösa böcker, som gömde
orden på varderben derhemma när
faster kom, minde hon så tydligt
huru en ung flicka första gången
beskrefven såsom något af det lif-
vaste och mest berusande på jorden.

Men barnslighet är spånstigt, de
fysiska krafterna växte allt, ämt, och
der fanns ett par snälla flickor som
utan att vara på långt när så "bert-
komna" som Eva, dock tämligen
konsequent förblifvades af den öfriga
ungdomen och till hvilka hon slöt
sig. På det hela var det en under-
bart härlig tid, och Eva började djupa
dessa slut; men återseendet af för-
ädrar och sykon, från hvilka hon för
första gången i lifvet varit skild, gaf
en glädje, som bragte allt annat i
skuggan, helst hon kände huru kraf-
terna vuxit att fylla hemnets pligter.
Men faster Gustafva talade dock i
enrum med pappa och mamma om
att doktorn sagt att det var nog tid
att Eva fick hvila och samla krafter
och att man fick lof se efter att hon
inte blef för mycket ned ryckt eller
tyndt af igen, ty då kunde hennes
fysik lätt ta chock af så.

Stråfvandet för bergingen kan
släppa föräldrars blick för barnens
tillstånd, med sällan deras hjärtan
för barnens kända botof. Der höjtes
hem en dubbel dosis järnpiller från
apoteket, och från bokkådan en god
och fullt korallek hetsklädning från
orra Amerika, som kostade hela två
rikdaler, och föräldrarna, som man
aldrig klemat med i deras un, dom,
kände lifligt att de gjort hvad de
kunat och det bästa de förstått för
sitt älskade barns helse, förstöröelse
och gästutveckling.

IV.
Det första året i lifvets strid.
Ett händelser behöfva blott små
sambällen för att blifva stora, och
ringa personer vara stundom till
jättar i en trång rum.
Ett pastordotjunk är en ringa
man, åtminstone tills han i en stor-
stad hunnit göra sig till en "prakt-
kast i ropet". Men pastor Josef
Rosén var en viktigare person än
han själf anså, då han en vacker
dag i Maj, ett år då våren åter varit
tidig, höll sin första predikan i
Knutarys kyrka.
Kärra intill kärna stod utanför
bortfälliga kyrkstallarna, fyra herr-
skapspar hade tafans glans,
och ifrån diskutörande dockar af
sockerbrot gävo lif åt ensamma.
Vid en af gravårderna närmast
den gamla, gravvallen i den ångslig-
ande kyrkogården upptrampade
styg, som ledde till sakristians dörr,
stod ett halft dusin "herrskaps-
manseller" och språkade mera såligt
och försökte se ut som om de brukte
de stöter hvarje heligdag och alla lif-
det ovanligt nu vare å färd.

I gruppen stod också Eva Berg. Vi
känna nog hvar de vackra ögonen
och de fina dragen, men undra ändå
om det kan vara hon. Lifsvårnen har
segrat hos "den fula skönheten";
stark är hon väsligen ej ännu,
men hon ser tämligen frisk ut, och
det som hon henne är ungt och
fager och fint har kommit mera till
sin rätt. Figuren gör väl an; blott
skulderna lita alltför mycket, blott
blicken är ännu ett barns vid
nitton år. Hon ensam dämpade ej
sitt intresse eller sänkte sin röst då
man talade om den nye adjunkten,
en oerhörd företeelse i Knutarys
församling, som var så lifen att kyr-
söberdarns brukade söka sig derifrån
innan åldern tvång dem att ha
kåbelstället tillit till nu den gamle
skolien tröttnat.

Der kom han nu, den väntade,
öfverfikt besande, genom folkhoppen
på kyrkbaken, gänglig och lång och
blek, med en oranssa, som var för
stor, och kinder, som voro för tunna,
med brunt, ovärdadt Johannehår
och mild blick i blåa ögon.
— Granner å han då inte, men
han ser snäll ut, kom folket öfverens
om.
Flickorna ställde sig postyr tills
han kulle hela på dem; men han
gick lugnt fram, sände rätt framför
sig, så att de fingro vänta förfäves.
Den stora menigheten derutanför
hade han hälsat, gentemot flocken af
"herrskapsflickor" höll han tydlig-
t på sällskapsfets vanliga former
med presentationer.

Predikan var underhållig, med den
unge, orfarnen, men nitiska vanliga
oländning af granna och stränga ord.
Men den var buren af värme och
elizhet, på bygdens äga sjungande
tongångar, och allmogens orakel i
dömliga ting skomakaremästaren
Norbom, som var Per Nyman
sär teobarn och "hört Hood" flera
ånger, förklarade att "det var en
lungerpred".
Herrskaperna anslog mest af
hans mässance, och krotolögden
fru lutade sig ned mot fru Berg i
bänken och hviskade:
— Det musikaliska ligger i släkten,
Matilda dot! Fadren var trumslagare
vid Jonköpings regemente.
Alla voro ifriga att göra den unge
prestens bekantskap. Ett par familj-
inflyg sig själva till prestgården
efter middagen, ett par andra
bjöde pastorn kvar till qvällen då han
i veckan kom på visit, och handels-
man Petersons mor, som inte riktigt
äkert räknades till herrskaperna och
ingen officiell artighetvisst fick, lade
sig sjuk och skickade efter Josef
Rosén å ämtets vägnar.

Eva Berg tyckte att trumslaga-
rens färdiga, asketiskt fostrade som
med sina fjätterora prestkragar och
sin af sans krizkamrat, den gamle
farskrizdären billigt gjemda
svarta rock, förde med sig en fläkt
af den "stora verid" utanför Knuta-
ryd, som hon ej sett något af sedan
je i all sin vedomodsfullt glädje
omglömligt i veckorna i Badevik.
De två ifriga att göra den unge
nåva beundran smickrade honom,
och han — den mest bortkomne
bland studiekamraternas — var för
honne den samlade lefnadsvishetens
representant. Han talade mer med
honne än med andra, läsnade henne
några af de mest oälmögliga bland
sina få böcker och förstod hennes
blygglig öfver sin stora okunnighet, då
hon blott läst och skrivit litet för
amma, medan de andra herrskaps-
flickorna i orten fått en smula gu-
vernantundervisning, sådan den då
var.

Ett af Knutarysfamiljernas mera
intelligenta nöjen, när de voro till-
samman, var att ur en stor ask bok-
stäver, tryckta på små fyrkantiga
lappar, sammansätta mer och "re-
"värar" ord och vems som helst
sån de sammanslände bokstäfverna
derifrån, för att pröva skarp-
sinnigheten på rätta ordets uttunde-
rande. Idéretter var icke vid och
orden ej särdeles mångskiftande;
men Eva Berg lyckades en afton hos
honnofogdens sätta ihop ett ord, på
hvilket alla närvarande förfäves
slösade sin tankekraft. Hon blef
ovanligt liflig och intresserad, ögonen
glänste, och det var med en lifligt
vermodig och triumferande min hon
tog sina lappar tillbaka under ett
medlidsamt: "Se här då!" och lade
t-p-p-k-k-l-l-d-g.

Skriptet blef så allmänt och för-
krossande det kunde bli i denna lilla
beskedliga krets, och mer än en gång
under aftonens lopp lockade de andra
unga flickorna fram till i Evs
ögon genom att ropa på "kyrk-
ingen".
Och att "han", som var så lifd,
skulle så i hela dess vidd ha fått se
hennes skamliga okunnighet!
Det var bråttom med hobergslin
just då, de äldre ur familjerna voro
ej med, och de festa af ungdomen
gingo till fots hem. Till sist voro
pastorn och Eva ensamma i sällskap,
och han, som var en rask fötgångare,
vek af från sin egen hemväg för att
följa henne en bit, så att hon inte
skulle ha så långt att gå ensam så
sent.

Han tog på sitt stilla, lugna sätt
upp det en samtalsämnet efter det
andra, men hon svarade inte, utan
blek, liksom drömmarna, vid den
andra kanten af vägen. Då han vid
öppnandet af en grind kom henne
närmare, såg han en tår på hennes
kind och att kinden var mycket
blek.
— Hvad i all världen står på,
mammsell Berg?
— Jag skåms ännu så förskräckligt,
hviskade hon tonlös och sänkte huf-
vudet.
— Skåms? Hur —? Ah, ja! —
utbrast han.
— Hvad pastorn redan kunnat
glömma det? sade hon med litet glä-
dare ton.
— Ja, snälla mammsell Eva, det hade
jag varit det. Liksom "dräkten ej
er mannen", så är väl ej heller vår
stafning det samma som våra tankar,
för sinna tankar tror jag verklig-
en ej att mammsell behöfver skåms-
mas?
— Jo — jo, kanske inte för männi-
skor, sade hon rodnade.
— Så gingo de åter en stund tysta
på hvar sin vägnar.

— Det är så förskräckligt ledsamt
att vara så okunnig, jämrade hon,
ungefär som ett barn, hvilket inte
får porlinsluffredet att sitta riktigt
på sin docka.
— Ja, okunnigheten känns alltid
svår; men om det kan vara en tröst,
så kan jag försäkra mammsell Eva att
jag ännu aldrig träffats någon mera
tegfärd och själföförfärdig männi-
ska, hvars känslor leke vidgat
blott för egen okunnighet, för det
mycket, som ännu står kvar att
lära.
— Anej? Pastorn också?
— De ord, jag använde, äro inte
mina. De ha uttrytt till mig af den
bländ minna lärare i Upsala, som jag
tror kunde mest.
— Professor?
— Ja, en mycket lifd professor,
sade han och log.
Nu hade hon inte läst hem, och
nu måste han vänta. Han hade te-
gat i flera minuter, men fortsatte,
som om hon konnat läsa hans tankar
hela tiden:

— Men den brist, som i afton gjort
er så ledsen, skulle dock låt nog i
någon mån kunna hjälpas. Att
skrifva svenska fullt korrekt är inte
så lätt just, att stäffa se så der nå-
gontunda, efter gehör och en vis
vana i ögat huru orden se ut, är då
inte hela veriden. Vill mammsell Eva
läsa en liten enkel rättstafningbok
med några öfringsexempel?
— Hon tackade honom varmt, och när
herrskapet från Brantelid följande
vecka besade på i prestgården, läsa
de han henne också en sammanträ-
dande svensk historia och en geograf-
iskt visade henne huru man skall
använda en karta.

Ett korn af kunskap i denna tör-
stande, näva, men rika och klara
själ var som rågröken å det jungfru-
liga svedeländet, som måste beses
gläd, då hvarf och ett af dem spirar
upp i många städgar. De jäste
någon henne som i bördig mylla
vårens dag, hemnets pligter föreföllo
honne lättare då hon såg dem med
vidgad blick, i stället för tyngre till
föjd; af det tillkomna tankarbetet,
och intresset för den droppa af retan-
des bågare hon nått blandades
uppblifligt med intresset för lära-
ren.
En dag, då fadern var mycket
trött, bad han henne skrifva ett bref
till kyrkoherden i ett fattigvårds-
ärende, för hvilket han redogjorde
vid frukostbordet.
Rosén var i allt kyrkoherdens
hjälpl, och sade leende, hänsätt han
träffa henne:
— Jag tror mammsell Eva försöker
sig som kommunalvinnare också?
— Var der ryktigt många fel?
— Trä mycket obetydliga.
Rosén var "sju år prest" och
nådde efter två enformiga år i
Knutaryd församling till en kom-
munistretur i grannpastoratet, stift-
ets samsia. Men hans hjärta slog
vidt vid tanken på att han möjligen
kunde få den. För den fattige och
skuldslatte lanebar den lyckan, i all
sin ringhet.

På valdagens afton, en kulan sep-
temberkvällen, följde patron Berg, Eva
och Axel på åkergrädet vid häradet
vägen för att efterse om blästen
vrakt många af sidskrakarna öfver
ända. Då hördes hotelag på vägen,
och en vigg, ljussårig drängpoik kom
suppande på ryggen af en rödblåsig
häst. Axel å öppnade grinden, och
pappa frågade:
— Hvar kommer du ifrån?
— Ynglingen grinsade smärtsamt vid
den tvära halt, kampen gjorde då

han ruckte åt sig tyglarna, och sa:
— Firo, din atant! Jo, ja, rier må
bu — s'cken Jäkel, vell du lå va grä-
set, du! — att vi röstat så att vi
kömna te å knöcka hjälppresten
ifrån här i s'ckna.
— Tänk att Rosén fått pluralitet!
utbrast Berg värd till Eva.
— Piro! Hva säger han? Hva har
han fått? Då å väl inte snittsamt?
tyckte drängen.
Eva var likblek och gick som i en
dröm bredvid fadern mot hemmet.
Bortaf Han skulle bort, och det
snart, ty det var förut klart att den,
kommunistret och det genast. Det
var visserligen inte tre mil dit, och
man räknar ju grannskap bra nog
långt på landet; men på Brantelid
fördes ett löst lif utan tid för re-
ver. Det skulle aldrig mera bli något
— allrig mera —

Det blef några tunga dagar, och
sådå förstod hon ej hvad det var
som hänt. Hon önskade intet, hon
hoppades intet, hon hade ej, som ett
par andra flickor, haft några "glä-
ner" på honom. Men det hade varit
så härligt detta att ha en starkare
vän, en, som i henne såg något annat
än mammas snälla hjälpreja i hushäl-
let, en, som tredde att hon var något
värd och fann intresse af hennes
tankar, så okunnig hon än var.
Så kom han en dag för att säga
farväl. Mammas var borta i ett
öppande på ett af tarpn, och pappa
höll just på med att mäta af lojen
efter troskningen.

De blefvo ersamma i salen.
Hvad hans ögon strålade, och hvad
färgen var hög på de annars så bleka
kinderna, hvilka dock voro fylligare
nu än då han först kom till Knuta-
ryd! En man, som är för god att falla
ned till högmot och simpelt skryt, är
aldrig mera fängslande för en kvinna
än i den djupaste sorgens och den
stolta segers ögatlick.
Och segers mätt bestämmes inte
af storleken utaf det, som är seger-
lös, utan af kampens hårdhet och
segers hjärta. För Josef Rosén
var det lilla magra gället med tortigt
hår i frusnigt ett Ansterlits mot
fatigdomens rinchetens och folk-
gunstens tryckfullhets förenade hä-
rar. Hela hans varelse strålade af
lycka, och han lade ej märke till det
tvingna i Evs lyckönskan, tryckte
blott varmt hennes hand och sade:
— Ja, nu är jag verkligen en lyck-
lig människa, mammsell Berg.
Efter ett par ögonblick fortfor
han:
— Mammsell Eva, ni har kanske
varit min bästa vän här på orten
under dessa tvååne väntans år, och
derför vill jag säga er något, som
förubblar m n lycka, som låter
framtiden nu stå fram för mig uti
en så underbart fager dager; jag
drömmar mig lyckan i eget hem med
någon som jag har kär, kärare än
allt annat på jorden!

För sina ett och tjugo år och ett
goda hufvud var hon förväntande
nå; men nu tyckte hon sig i alla
fall se klart, klart, som man ser sko-
gens tråd i skenet af sommarstjär-
na blit, och hon höll sig för bröstet
med två grofva, bruna händer för att
det ej skulle sprängas af sällhet. Ah!
Ah! att jorden kunde vara så skön
och Gud så god!
Hon såg upp på honom med en
blick af öndlig, undergifven, beun-
drande och hänslifven kärlek.
— Han fortfor ifrigt:
— Vi ha varit fastade vid hvarann
i många, många, år ända sedan min
gymnasietid, och stackars min vän,
hon visse inte hur lång väntan
skulle bli. Men nu är den i alla fall
slut. Hon är inte ubg längre, och
vacker har hon aldrig varit, aldrig
tiondeligt så vacker som mammsell
Eva, men lika rar och hjärtig — Men
hur står det till? Hvad —
— För all del, det är ingenting,
alls ingenting — Ja, då får jag ännu
en gång och i dubbel mått, varmt
och hjärtligt lyckönska pastorn! Sade
Eva, ryckan le upp sig ur den hotande
vamsakt, som redan låtit det börja
skymra för hennes syn.

Tack, innerligt tack! sade han och
tryckte hårdt hennes hand. Ni må-
ste komma till oss i vårt hem när vi
få det färdigt. Hon heter Elise,
Elise Lindblom; men ni får ej säga
ett ord till någon människa härom.
Får jag helse henne från mammsell
Eva, så!
Hon grep hårt i armstödet på den
perfärgade länstolen, som stod vid
fönstret i salen, så hårdt att handen
ljusnade och r solbrännan, och sade:
— Ja, helse — henne från mig
riktigt — riktigt hjärtligt!

Nålköpings läsecerkel.
Omslaget från fristull ru, med en
och annat glimt af glädje, till sorg
och saknad, utvecklingen från ett
nått barn med en ljvgestärkig
qvinna fullvuxna kropp till en
qvinna, som led, var för mycket för
Evns på de senare åren dock så
glädjande ökade krafter. Utanför
under sömnlösa nätter, sveko de i
dagens värf.
Men mammas hade nu fått öppna
ögon för sitt barns behof och gläd
sig för mycket öfver upplömsrin-
gen efter bades, oaren, för att inte
nu med stor oro se sin Eva böjd och
blek.
Skörden hade blifvit bra det året,
ett nyårsrättat bränneri i grann-
socknen hade ökat prist på pot-
tisen och i den Bergzka familjen ver-

litnad, som kommer hit folk att
byta en salongsöbel och ännu ännu
folk att resa till Biviera.
I Brantelid tog man i stället der
fjärde nigen redan i Oktober. Hon
brukade annars inte komma förrän
till våren, då arbetet började.
Och så beidat det att Elins kon-
firmationsundervisning skulle upp-
skjutas till nästa vinter, så att hon
skulle mera kunna hjälpa mam-
ma.
Få det sattet blef man i tillfälle
att skicka Eva till Nålköping, till
faster Gustafva, som beit derom, då
hon försporde att "den elaka tik-
soten kommit tillbaka". Stal-Johan
skulle kussa för henne hela den sex
mil långa vägen, och hennes närme-
ste voro i lika stor okunnighet som
Stal-Johan om att hela resan välöpta
af pastor Roséns befordran.

Vid resefrukosten, liksom många
dar förut, fick Eva en massa gods
och förmånningar af pappa och
mamma. Nu för tiden ger man inte
sitt barn hälften så många, om fär-
den gäller Kongo.
Elin, som var en storvuxen, kär-
sund och karvt flicka, kände sin lilla
barnliga afundlöshet mot torastyr
svalna inför alla de svårigheter hon
nu började ana, och gapade af för-
våning öfver att verlden bara kunde
vara så förfärligt farlig i Nålköping.
Det var ju rent af en gåta, huru
själva faster kunnat gå det alltsam-
mans så härliga igenom!

Men Eva fick ej blott förmåning
och varning och något skiljemytt
till mötan af en isasson oförutsedd
materiel kraf. Då vägnen svängde
fram för trappan, tog pappa högtid-
ligt fram två tvörksdaleröddar och
sade:
— Barnet mitt, detta är lite litet
pengar i vår ställning, och du får ju
allting hos faster; men jag vill inte
att du skall stå alldeles utan pengar,
om du vill ha och behöfver något,
som inte är allt för oförståndligt, och
nu ger bränneriet fyra riksdaler tun-
nan. Gud välsigne dig!

Evas hjärta blef så varmt, så
varmt. Så mycket pengar hade hon
aldrig egt på en gång, och hon väg-
de i tanken snabba faders
offer: ett helt postklass om fem
tonnor "gammalt mäl", samt
sloz med stormande innerlighet ar-
marna om hans häls.
Fadern blef röd öfver hennes
hänfödda tacksamhet, och när Eva
slutligen lösgjorde sig ur moderns och
sykonens armar, samt lyckligt och
väl sat i vägnen, kände den heder-
manns hjärtat svalla å mer, lutade
sig fram och hviskade:
— Och du behöfver inte alla t' af
dem till järnpillerna. Bed faster
lägga ut till dem, så skall jag betala
det sedan.

Faster Gustafva, själf sig all-
tid lik och aldrig gifvande än några
gräs hår mer och aldrig skälplad
kott mindre å sin hederamma loka-
men för hvarje flyend; år, tyckte att
Eva var mycket förändrad, ehuru de
träffats så nys; som på våren och
man bara hade November nu.
Eva å sin sida förstod faster bätt-
re, var mindre rädd för hennes yttre
kärhet och kände tydligare hennes i
grunden så kärleksfulla hjärtas slag
under densamma.
Derför förtrodde hon henne också
allt — utom sin stora hemlighet —
talade om huru svar hon kände sin
okunnighet, huru hon längtade efter
att vidga sin blick genom läsning,
och huru godt hon tyckte det skulle
vara om hon åtminstone visade så
mycket att hon bättre förstode dölja
att hon egentligen inte visade någon-
ting all, så att hon sluppe skåmmas
så förfärligt.

Amnet återkom, och faster reste
sig en dag mycket funderram samt
gick ut i det yttre af sina två yttre
enka, men hemtrötliga och väl
ombonade rum samt ställde sig
framför sin lilla bokhylla med två
korta fack:
— Ja, barn, här har du nu utom
det allra bästa: "Böckernas bok",
Arndts "Sanna kristendom", "Själ-
sens spegel", "Thomas a Kempis"
och Bogatzkys "Den saliga skam-
men". Och i "Schriwers själaskatt"
är så många intressanta exempel ur
lifvet, så att för ett ungt sinne så
fångelar nog den mer än "Norborgs
postilla". Men af veidliga böcker
har jag inte mycket just, och det
finnes nog äfven sådana som äro ora
nog, bara de inte komma oss att
glömma att "Gudsfruktan är vishe-
tens begynnelse".

Eva stod bredvid och såg vörd-
nadsfullt, men ej mycket intresserad
på de gamla bokryggarna. Då fick
faster en löd:
— Barn, jag ska tala vid Lovisa
Bährfelt att du får komma in i
läsecerkeln! De ha alldeles för må-
ga böcker der, med Lovisa och kap-
ten Oberlus tillika nog inga dåder.
Det kostar visserligen tre riksdaler
från nu och till jill då du ska hem,
men dem betalar jag.
Eva var gladligt rädd och blyg,
men denna läsecerkel, der man till
och med köpte nya böcker, och der
lärd skolmag'lar och åna damer
läte högt en qväll i veckan, lockade
med underbar smak hennes häg, efter
allt hvad faster, som dock själf aldrig
varit der, visste att mycket knapp-
händigst berättade.